

Comunicat de la CGT davant la situació socio-laboral

CGT REUS :: 06/11/2003

Comunicado de la CGT ante la situación socio-laboral

En aquesta part del món capitalista que ens ha tocat viure, -Occident, la UE...-, en aparença vivim en "el millor dels mons possibles".

Aquests països, el nostre entre ells, tenen recollits en la Constitució drets socials com: el dret al treball, habitatge digne, ensenyament, sanitat, protecció social (pensions, prestacions d'atur, prestacions a l'exclusió i la pobresa), etc. Aquests drets socials són enunciats com universals, la qual cosa no deixa de ser un sarcasme polític ja que milions de persones careixen d'ells i, especialment, els immigrants que ni tan sols gaudeixen del dret de ciutadania, quan són sustentadors de l'Estat de Benestar.

La realitat mostra que les polítiques econòmiques i socials europees no només contradiuen els mandats constitucionals sinó que, a més, manquen dels elements essencials de la democràcia: justícia, igualtat i llibertat.

Les polítiques de desregulació del mercat laboral, sempre en nom de la "plena ocupació" com objectiu social, conformen una societat laboral cada dia més injusta on els senyals d'identitat són la vulnerabilitat i la por.

Les actuals polítiques neguen els nostres drets constitucionals. L'habitatge per a tots i totes, les pensions suficients per a les persones majors, la política d'atenció a la gent, l'educació, l'eradicació de l'exclusió social i de la pobresa...són transferides al mercat lliure generant retallades. De necessitats socials que cal cobrir universal i suficientment, passem "a serveis" que hem de comprar.

La nostra realitat actual es caracteritza per:

- La nova organització del món laboral, ens duu a la socialització de part dels costos salarials de les empreses privades a través de la deslocalització de la producció, flexibilització, subcontractació i precarització.
- Reformes Laborals, acomiadaments individuals i acomiadaments col·lectius -ERO's-, (només en el 2003, es duen per davant 60.000 persones), els costos dels quals es transfereixen al sector públic, el qual ha de dedicar més diners per a transvasar-los al sector privat.
- Les polítiques de privatització i liberalització de sectors bàsics per a la població: comunicacions, energia, etc. I amenaça en altres sectors essencials com el ferrocarril i correus.
- L'atur, amb una taxa d'atur del 11,7%, es considera acceptable per a la bona marxa de l'economia, a pesar de ser superior en gairebé quatre punts a l'europea.

- La taxa de precarietat (contractació temporal + atur) afecta a gairebé el 50% de la població activa. Temporalitat + atur suposa l'augment de la desprotecció social i política. A més les conseqüències es pateixen de forma diferent entre homes i dones: discriminació salarial i condicions de treball, major tendència cap a l'empobriment, etc.

- Deterioració de la salut i mort en el treball que colpeja de forma dramàtica als qui tenen un contracte precari o bé simplement ni tan sols en tenen.

- L'habitatge, bé necessari, es converteix en inaccessible, sobretot per a la joventut, o en una hipoteca durant tota la vida, per a la major part de la població.

- L'ensenyament públic, es reorienta cap al mercat de treball, es reforça el classisme i es devalua el sistema d'aprenentatge generant productors-consumidors de mercaderies, sense capacitat crítica.

- La sanitat pública retrocedeix en la seva qualitat, atenció i prestació. Årees cada vegada més extenses passen a mans privades però es financen amb fons públics.

- Les pensions s'allunyen cada vegada més dels dos principis bàsics que regeixen el sistema públic: universals i suficients. Milions de persones estan condemnades a la pensió mínima. La privatització a través dels fons privats, surt reforçada amb les noves mesures adoptades per totes les forces polítiques parlamentàries (renovació del Pacte de Toledo) i els Sindicats CC.OO i UGT. S'aposta per comptar amb tota la vida laboral per al càlcul de les futures pensions.

- Les cobertures de prestacions d'atur no arriben al 50% de la població en atur; el Salari Mínim Interprofesional està per sota dels mínims de supervivència, es retallen les prestacions socials, s'exclou als immigrants dels drets socials i de ciutadania.

- Els nous Pressupostos Generals de l'Estat (PGE) per al 2004 s'orienten, una vegada més, en una sola direcció: subvencions empresarials per a la contractació i subordinació de la despesa social al compliment del Pacte d'Estabilitat (dèficit 0).

- Les polítiques per a tenir cura de la gent no existeixen o són ínfimes. Es nega el dret essencial a cuidar-nos i cuidar a familiars, persones depenents o discapacitats en condicions dignes. El problema és resolt per l'esforc col·lectiu, realitzat majoritàriament per dones.

Els organismes supranacionals (FMI, BM, Comissió UE, OMC, OCDE, etc.), autèntics gestors d'aquest desordre, reproduïxen les mateixes receptes arreu del món: els diferents Estats intervenen dràsticament en aquesta reducció, el que significa actuar rebaixant les prestacions socials i implantant polítiques fiscals regressives.

Aquestes polítiques neoliberals produeixen pobresa, que afecta al 15% de la població de la Unió Europea, minvant la seva capacitat d'elecció, la seva participació democràtica, generant desigualtat en les condicions d'accés a drets fonamentals, criminalitzant als moviments socials que resisteixen i retallant llibertats.

La quadratura del cercle que es pretén vendre per part dels Sindicats agrupats en la CES

(l'Europa Social i amb plena ocupació) és la mateixa que ven el discurs neoliberal del sr. Aznar i del sr. Blair. No es pot seguir defensant que la sortida a les deficiències i falta de democràcia del mercat sigui més mercat com propugnen els globalitzadors o mercat regulat com planteja la socialdemocràcia.

Les persones que defensem la justícia, la igualtat, la garantia dels drets, la CGT... no podem quedar-nos només en una postura d'oposició a l'eliminació d'aquests drets socials.

Des de la CGT treballem i lluitem contra la injustícia, la desigualtat, la marginació, la desagregació social i qüestionem l'actual ordre econòmic tecnològic amb els seus immensos costos per a l'entorn, els recursos naturals i les formes de vida social.

Defensem una política de ciutadania social que implica el dret als béns socials per a tots i totes: educació, sanitat pública, pensions suficients, etc. I ho defensem com drets incondicionals i no arbitraris dels governs nacionals o supranacionals del moment.

Des de la CGT estem disposats a continuar amb totes les nostres forces aquesta tasca, com en la mesura de les nostres possibilitats venim fent-ho. Volem impulsar totes les actuacions que estiguin al nostre abast per a empènyer en aquesta direcció de major justícia i llibertat, de major igualtat i repartiment per a tots i totes. No és només una tasca de CGT, és una tasca solidària i de totes les persones.

Confederació General del Treball (CGT)
Comitè Confederal

En esta parte del mundo capitalista que nos ha tocado vivir, -Occidente, la UE...-, en apariencia vivimos en "el mejor de los mundos posibles".

Estos países, el nuestro entre ellos, tienen recogidos en la Constitución derechos sociales como: el derecho al trabajo, vivienda digna, enseñanza, sanidad, protección social (pensiones, prestaciones de desempleo, prestaciones a la exclusión y la pobreza), etc. Estos derechos sociales son enunciados como universales, lo cual no deja de ser un sarcasmo político ya que millones de personas carecen de ellos y, en especial, los inmigrantes que ni siquiera gozan del derecho de ciudadanía, cuando son sustentadores del Estado de Bienestar.

La realidad muestra que las políticas económicas y sociales europeas no sólo contradicen los mandatos constitucionales sino que, además, carecen de los elementos esenciales de la democracia: justicia, igualdad y libertad.

Las políticas de desregulación del mercado laboral, siempre en nombre del "pleno empleo" como objetivo social, conforman una sociedad laboral cada día más injusta donde la seña de identidad es la vulnerabilidad y el miedo.

Las actuales políticas niegan nuestros derechos constitucionales. La vivienda para todos y

todas, las pensiones suficientes para las personas mayores, la política de cuidados, la educación, la erradicación de la exclusión social y de la pobreza...son transferidas al mercado libre generando recortes. De necesidades sociales que hay que cubrir universal y suficientemente, pasamos a "servicios" que tenemos que comprar.

Nuestra realidad actual se caracteriza por:

- La nueva organización del mundo laboral, nos lleva a la socialización de parte de los costes salariales de las empresas privadas a través de la deslocalización de la producción, flexibilización, subcontratación y precarización.
- Reformas Laborales, despidos individuales y despidos colectivos -EREs-, (sólo en el 2003, se llevan por delante 60.000 personas), cuyos costes se transfieren al sector público, el cual tiene que dedicar más dinero para trasvasarlo al sector privado.
- Las políticas de privatización y liberalización de sectores básicos para la población: comunicaciones, energía, etc. Y amenaza en otros sectores esenciales como el ferrocarril y correos.
- El desempleo, con una tasa de paro del 11,7%, se considera aceptable para la buena marcha de la economía, a pesar de ser superior en casi cuatro puntos a la europea.
- La tasa de precariedad (contratación temporal + desempleo) afecta a casi el 50% de la población activa. Temporalidad + paro supone el aumento de la desprotección social y política. Además las consecuencias se sufren de forma diferente entre hombres y mujeres: discriminación salarial y condiciones de trabajo, mayor tendencia hacia el empobrecimiento, etc.
- Deterioro de la salud y muerte en el trabajo que golpea de forma dramática a quienes tienen un contrato precario o bien simplemente carecen de él.
- La vivienda, bien necesario, se convierte en inaccesible, sobre todo para la juventud, o en una hipoteca durante toda la vida, para la mayor parte de la población.
- La enseñanza pública, se reorienta hacia el mercado de trabajo, se refuerza el clasismo y se devalúa el sistema de aprendizaje generando productores-consumidores de mercancías, sin capacidad crítica.
- La sanidad pública retrocede en su calidad, atención y prestación. Áreas cada vez más extensas pasan a manos privadas pero se financian con fondos públicos.
- Las pensiones se alejan cada vez más de los dos principios básicos que rigen el sistema público: universales y suficientes. Millones de personas están condenadas a la pensión mínima. La privatización a través de los fondos privados, sale reforzada con las nuevas medidas adoptadas por todas las fuerzas políticas parlamentarias (renovación del Pacto de Toledo) y los Sindicatos CC.OO y UGT. Se apuesta por el computo de toda la vida laboral para el cálculo de las futuras pensiones.

- Las coberturas de prestaciones de desempleo no llegan al 50% de la población parada; el Salario Mínimo Interprofesional está por debajo de los mínimos de supervivencia, se recortan las prestaciones sociales, se excluye a los inmigrantes de los derechos sociales y de ciudadanía.

- Los nuevos Presupuestos Generales del Estado (PGE) para el 2004 se orientan, una vez más, en una sola dirección: subvenciones empresariales para la contratación y subordinación del gasto social al cumplimiento del Pacto de Estabilidad (déficit 0).

- Las políticas para cuidados no existen o son ínfimas. Se niega el derecho esencial a cuidarnos y cuidar a familiares, personas dependientes o discapacitados en condiciones dignas. El problema es resuelto por el esfuerzo colectivo, realizado mayoritariamente por mujeres.

Los organismos supranacionales (FMI, BM, Comisión UE, OMC, OCDE, etc.), auténticos gestores de este desorden, reproducen las mismas recetas en cualquier parte del mundo: los diferentes estados intervienen drásticamente en esta reducción, lo que significa actuar rebajando las prestaciones sociales e implantando políticas fiscales regresivas.

Estas políticas neoliberales producen pobreza afectando al 15% de la población en la UE, mermando su capacidad de elección, su participación democrática, generando desigualdad en las condiciones de acceso a derechos fundamentales, criminalizando a los movimientos sociales que resisten y recortando libertades.

La cuadratura del círculo que se pretende vender por parte de los Sindicatos agrupados en la CES (la Europa Social y con pleno empleo) es la misma que vende el discurso neoliberal del sr. Aznar y del sr. Blair. No se puede seguir defendiendo que la salida a las deficiencias y falta de democracia del mercado sea más mercado como propugnan los globalizadores o mercado regulado como plantea la socialdemocracia.

Las personas que defendemos la justicia, la igualdad, la garantía de los derechos, la CGT... no podemos quedarnos sólo en una postura de oposición a la eliminación de estos derechos sociales.

Desde CGT trabajamos y luchamos contra la injusticia, la desigualdad, la marginación, la desagregación social y cuestionamos el actual orden económico tecnológico con sus inmensos costos para el entorno, los recursos naturales y los modos de vida social.

Defendemos una política de ciudadanía social que implica el derecho a los bienes sociales para todos y todas: educación, sanidad pública, pensiones suficientes, etc. Y lo defendemos como derechos incondicionales y no arbitrarios de los gobiernos nacionales o supranacionales del momento.

Desde CGT estamos dispuestos a continuar con todas nuestras fuerzas esta tarea, como en la medida de nuestras posibilidades venimos haciéndolo. Queremos impulsar todas las actuaciones que estén a nuestro alcance para empujar en esa dirección de mayor justicia y libertad, de mayor igualdad y reparto para todos y todas. No es sólo una tarea de CGT, es una tarea solidaria y de todas las personas.

Confederación General del Trabajo (CGT)
Comité Confederal

https://www.lahaine.org/mm_ss_est_esp.php/comunicat-de-la-cgt-davant